

## Arrest

nr. 271 645 van 22 april 2022  
in de zaak RvV X / XI

In zake: X  
vertegenwoordigd door haar voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR  
Place de la Station 9  
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE XI<sup>e</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, vertegenwoordigd door haar voogd X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 18 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. SMEKENS *loco* advocaat J. RICHIR en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 14 augustus 2020, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 25 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Op 12 november 2020 stelde de Dienst Voogdij van de FOD Justitie mevrouw X aan als voogd.

1.2. Op 14 oktober 2021 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 18 oktober 2021 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 25/08/2020*

*U had een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 7 september 2021 van 13u35 tot 17u05 in het bijzijn van een tolk Somali. Uw raadsman, meester Hecq loco meester Richir, en uw voogd, mevrouw Cols, waren aanwezig gedurende het hele persoonlijk onderhoud.*

#### *A. Feitenrelaas*

*U verklaarde de Somalische nationaliteit te hebben en tot de abgal clan te behoren. U bent geboren in het dorp Dab'ale, dat bij Mogadishu hoort. Toen u acht jaar oud was stierf uw vader aan een ziekte. U verhuisde met uw moeder, uw vier broers en uw twee zussen naar het dorp Bulofulo, dat eveneens bij Mogadishu hoort. Uw oudste broer werd in 2017 door Alshabaab benaderd omdat ze wilden dat hij zich aansloot. Hij vluchtte weg voor hen en werd twee dagen later dood teruggevonden. Uw oudste zus werd uitgehuwelijkt aan een lid van Alshabaab toen ze 19 jaar oud was. Ze was ongelukkig en liep vaak weg terug naar huis. Ze stierf nadat ze veel bloed verloor.*

*Ongeveer twee weken voor uw vertrek, in augustus 2019, kwam Alshabaab naar het dorp om meisjes van huwbare leeftijd op te lijsten. Ze kwamen in de namiddag naar uw moeder en zeiden dat u ook moest huwen met een lid van Alshabaab. Uw moeder zei dat u nog niet oud genoeg was, maar ze kon hun eis niet weigeren. Op 5 augustus 2019 was er chaos in het dorp en werd er geschoten. Uw twee broers vluchtten weg. Uw moeder nam u en de jongere kinderen en vluchtte naar een vriend van uw vader in Mogadishu. Ze verkocht een stuk grond aan die man en in ruil regelde hij uw vertrek.*

*U reisde met het vliegtuig naar België en kwam hier aan op 11 of 12 augustus 2020. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 25 augustus 2020.*

*Ter ondersteuning van uw verzoek legde u een psychisch attest neer en een attest van besnijdenis.*

#### *B. Motivering*

*Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.*

*Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpcedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.*

*Daarnaast legde u een psychologisch attest neer. Hierin wordt benadrukt dat u psychische problemen heeft ingevolge de traumatische ervaringen die u in het verleden heeft meegemaakt. Evenwel kan uit deze attesten niet worden afgeleid dat u daadwerkelijk cognitieve problemen heeft en nergens wordt ook een diagnose of pathologie vastgesteld. Nergens blijkt dat u niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen of gehoord kan worden in het kader van uw asielpcedure.*

*Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen.*

*Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw vluchtmotieven.*

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u verklaarde dat uw broer H. en uw zus S. overleden zijn (CGVS, p. 7). U vermeldde deze broer en zus echter niet toen er naar uw gezinsleden gevraagd werd (fiche Minteh, p. 3). Daarnaast verklaarde u op het CGVS dat uw ooms en tantes in provinciesteden in Somalië verblijven (CGVS, p. 8). Uit de fiche van Minteh blijkt echter dat uw ooms aan moederszijde in Nederland verblijven (fiche Minteh, p. 3). Dat u er niet in slaagde coherentere verklaringen hierover af te leggen, doet in ernstige mate afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Dat u trachtte de Belgische asielinstanties te misleiden over een kernelement van uw identiteit, namelijk uw familieleden, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid. Uw aangetaste algemene geloofwaardigheid heeft tot gevolg dat ook aan uw overige verklaringen niet zomaar geloof kan gehecht worden. Los daarvan zijn er elementen in uw verklaringen over uw asielmotieven die de geloofwaardigheid ervan aantasten

Zo verklaarde u dat uw broer gedood werd door Alshabaab in 2017 (CGVS, p. 7). Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u echter dat uw broer twee jaar eerder gedood werd, wat overeenkomt met 2019 (verklaring DVZ, vraag 17). Deze tegenstrijdige verklaringen zetten de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op de helling.

Verder verklaarde u dat uw zus 5 jaar geleden stierf nadat ze werd uitgehuwelijkt aan een lid van Alshabaab (verklaring DVZ, vraag 17). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u echter dat uw zus stierf in 2019 (CGVS, p. 7). U verklaarde bovendien dat ze minderjarig was toen ze moest trouwen met een lid van Alshabaab (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaarde u echter dat ze al 19 jaar oud was toen ze trouwde (CGVS, p. 10). Dat u er niet in slaagde coherentere verklaringen af te leggen over de periode waarin uw zus trouwde, brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het gedrang. Bovendien is uw verklaring dat uw zus er in slaagde om tot haar 19 jaar uit de handen van Alshabaab te blijven niet consistent met uw andere bewering dat alle meisjes van 15 of 16 jaar moeten huwen (CGVS, p. 9). Ook deze tegenstrijdigheid brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het gedrang.

U verklaarde nog dat u zelf werd benaderd door Alshabaab omdat een strijder van hen met u wilde huwen (CGVS, p. 9). Toen men naar uw huis kwam om dit aan te kondigen werd er niet gezegd met wie u zou moeten trouwen (CGVS, p. 13). Het is niet aannemelijk dat Alshabaab u een huwelijksvoorstel doet zonder duidelijk te maken om wie het gaat. Daarnaast is het niet aannemelijk dat ze u waarschuwden dat ze u zouden uithuwelijken en u zo de kans gaven om aan het huwelijk te ontsnappen. Deze onaannemelijkheden doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Voorts verklaarde u dat uw moeder u verstopte toen Alshabaab langskwam (vragenlijst CGVS, vraag 5). U vermeldde dit element echter niet toen u op het CGVS uw asielrelaas uit de doeken deed (CGVS, p. 9-10). Toen u met dit element geconfronteerd werd, ontkende u dat uw moeder u verstoppt had (CGVS, p. 18). Deze tegenstrijdigheid breekt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven af.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

Ook het attest van besnijdenis dat u neerlegde kan bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Dit attest toont aan dat u besneden bent. Hieruit kan voor u geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel

uit deze adviezen, als uit de COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 29 juni 2021 beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_somalie\\_veiligheidssituatie\\_in\\_mogadishu\\_20210629.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20210629.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 29 juni 2021) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is sinds 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. En Mogadishu kent sinds 2012 een wederopbouw. Verbeterde veiligheidsomstandigheden leiden tot aanzienlijke investeringen van de diaspora en de oprichting van commerciële zones in de stad. Ook de bouwnijverheid leeft er op. Al-Shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. Al-Shabaab blijft ook in de verslagperiode direct en indirect de confrontatie aangaan met de overheid en regeringsstrijdkrachten in de stad. Mogadishu wordt tijdens de verslagperiode getroffen door doelgerichte aanslagen tegen overheidspersoneel en tegen veiligheidspersoneel (meestal met vuurwapens of granaten) en in minder mate door terreuraanslagen met geïmproviseerde explosieven. Al-Shabaab voert in Mogadishu gerichte moordaanslagen en terreuraanvallen uit op overheidsambtenaren, veiligheidstroepen en internationaal personeel op de luchthaven, in hotels, bars, coffeeshops, restaurants, politiebureaus en overheidsgebouwen. Hoewel al-Shabaab bepaalde groepen viseert, vallen er soms burgerdoden. Verschillende bronnen stellen vast dat al-Shabaab minder grootschalige, complexe aanvallen uitvoert en zich toelegt op het gebruik van geïmproviseerde explosieven. Tijdens de verslagperiode zijn bij de helft van de door ACLED geregistreerde incidenten vuurwapens betrokken. De andere helft zijn aanslagen met explosieven (IED's en granaten).

Naast terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld in Mogadishu, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, muitende legereenheden, milities en onbekende gewapende groepen. ACLED registreert ook gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten die soms burgerdoden eisen. Een aanhoudende politieke crisissituatie over het verkiezingsproces leidt op 25 april

2021 tot een korte uitbarsting van geweld in bepaalde districten in de hoofdstad tussen enerzijds zwaarbewapende muitende soldaten en antiregeringsmilities en anderzijds de veiligheidsdiensten. ACLED telt minstens vijf gedode soldaten. In mei 2021 ebben de spanningen rond de verkiezingen weg.

Het geweld in de hoofdstad stijgt in december 2020, het begin van de huidige verslagperiode, in vergelijking met de periode juni - november 2020. Daarna volgt het aantal gewelddaden een fluctuerende lijn, met een piek in april 2021, gevolgd door het laagste aantal door ACLED geregistreerde incidenten in deze verslagperiode in mei 2021. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Mogadishu zijn niet beschikbaar. Burgers worden soms doelbewust (bijvoorbeeld personen werkzaam in de administratie en zakenlui) en soms als nevenschade (als passant bij een bomaanslag) slachtoffer van het geweld. Tijdens de verslagperiode registreert ACLED 48 incidenten als violence against civilians met 36 burgerdoden. Het geweld dat ACLED registreert onder explosions/ remote violence maakt in de huidige verslagperiode 105 doden, waaronder ook burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

*Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1.1. Het verzoekschrift zet uiteen wat volgt:

*"Overwegende dat verzoekster een eerste en enig middel neemt van de schending van artikel 1, sectie A, §2 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951, van artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, van artikel 3 van het EVRM evenals van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het voorzorgs- en zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 22bis van de Grondwet en artikel 20 (3) van de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU."*

Vooraf wijst verzoekster op de weinig gemotiveerde, inadequate inhoud van de bestreden beslissing, ook al werd er vooraf gewezen op haar zeer belangrijke kwetsbaarheid en haar vijftienjarige leeftijd. Zij is niet akkoord met (i) het herhaaldelijk gebruik van de inhoud van de fiche "*Minteh*", (ii) het aandringen op gebeurtenissen die niet rechtstreeks verband houden met het verzoek om internationale bescherming en (iii) een niet-onderbouwd waardeoordeel over een situatie die niet werd uiteengezet en het gebruik van een tegenstrijdigheid die er geen is.

In de eerste plaats wenst verzoekster haar jonge leeftijd te benadrukken. Verzoekster was 14 jaar ten tijde van de feiten, 15 jaar ten tijde van de indiening van haar verzoek en 16 jaar ten tijde van het persoonlijk onderhoud. De jonge leeftijd van verzoekster vereist een bijzondere voorzichtigheid bij de behandeling van haar verzoek in het algemeen, en haar verklaringen in het bijzonder. Uit talrijke teksten, zowel in het Europees recht als in het Belgisch recht, blijkt immers dat de asielautoriteiten een bijzondere omzichtigheid aan de dag moeten leggen bij verzoeken om internationale bescherming van kwetsbare personen en rekening moeten houden met hun kwetsbaarheid. In het bijzonder wordt verwezen naar artikel 20, derde lid, van de Richtlijn 2011/95/EU, het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, en de UNHCR Guidelines nr. 8. De moeilijkheden die kinderen ondervinden wanneer zij hun verhaal proberen te verwoorden, moeten in rekening worden gebracht. Het begrip "*voordeel van de twijfel*" moet in ruime zin worden toegepast. Zij verwijst nog naar rechtspraak van de Raad.

Ter ondersteuning van haar betoog voegt zij verschillende getuigschriften aan het verzoekschrift, namelijk van haar voogd, haar klinisch psycholoog, haar klastitularissen, de adjunct-directeur van haar school en haar sociaal assistent.

Al deze getuigenissen zijn dus in verschillende opzichten vergelijkbaar: verzoekster is in grote nood, is bijzonder geïsoleerd, heeft moeite te begrijpen en zichzelf uit te drukken, heeft ruimtelijk-temporele problemen en heeft moeite met het geven van precieze data en het situeren van gebeurtenissen in de tijd. In de bestreden beslissing werd geoordeeld dat bijzondere maatregelen noodzakelijk waren gelet op de toestand van verzoekster. Hiermee houdt de beoordeling van de bestreden beslissing echter in het geheel geen rekening mee, met name wat vereiste betreft die aan de beschrijving van de feiten wordt gesteld.

Daarnaast gaat verzoekster in op de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op haar asielrelaas: (1) de woonplaats van haar familie, (2) de data en chronologie van de gebeurtenissen die haar broer en zus zijn overkomen, (3) het huwelijk met Al-Shabaab.

Wat haar familie betreft, verwijt de bestreden beslissing verzoekster dat zij haar broer en zus niet heeft genoemd tijdens haar allereerste hoorzitting bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze hoorzitting, die haar weerslag vindt in de fiche "*Minteh*", vond plaats voordat de niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) een voogd of advocaat heeft gezien, op de dag van het verzoek om internationale bescherming. Gelet op de in de bijlage neergelegde getuigschriften lijdt het geen twijfel dat verzoekster in een zeer kwetsbare toestand verkeerde. Haar niveau van begrip is beperkt. Zij begreep niet dat zij ook haar overleden zussen en broers moest vermelden. Ze zei enkel wie haar broers en zussen waren op de dag van de hoorzitting.

Zij zal ze daarna blijven noemen, zodra zij de betekenis van de vraag heeft begrepen. Uit de DVZ-verklaring van 21 januari 2021 blijkt ook dat zij haar overleden broers en zussen moet vermelden. Dit was niet het geval tijdens haar "*Minteh*" hoorzitting.

De bestreden beslissing voert ook aan dat verzoekster tijdens de “*Minteh*” hoorzitting heeft verklaard dat haar tantes en ooms in Nederland wonen, terwijl zij tijdens het persoonlijk onderhoud had verklaard dat zij in Somalië woonden. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster op haar allereerste hoorzitting (de dag waarop zij om internationale bescherming verzocht) vermeldt dat er ook nog enkele ooms (broers van haar moeder) in Nederland zouden verblijven. Ze kent de namen niet en de formulering is trouwens in de voorwaardelijke tijd. Dit betekent zeker dat verzoekster aarzelde toen zij haar verklaring over dit onderwerp aflegde. De vraag is direct georiënteerd in die zin dat de tabel duidelijk aangeeft: gezinsleden in Europa. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal, zal verzoekster op geen enkel moment worden herinnerd aan hetgeen zij tijdens de eerste “*Minteh*” hoorzitting heeft gezegd. Dit is vrij normaal, gelet op de geringe geloofwaardigheid die normaliter wordt gehecht aan hetgeen tijdens de eerste “*Minteh*” hoorzitting werd gezegd. Er zal een vraag worden gesteld over het bestaan van andere tantes en ooms die elders dan in haar dorp aanwezig zijn, maar zonder Europa te noemen. Er dient eraan herinnerd te worden dat de commissaris-generaal zich tot een kind richt. Een kind kan eenvoudigweg vergeten leden van zijn familie te vermelden, temeer daar uit het verslag van de “*Minteh*” hoorzitting blijkt dat deze aanwezigheid in Nederland voorwaardelijk is. Ook hier rijst de vraag of de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de kwetsbaarheid van verzoekster die verband houdt met haar leeftijd en haar persoonlijke toestand. Het is uiterst zeldzaam “(en niet erg gewaardeerd)” dat de bestreden beslissing zich baseert op elementen van de “*Minteh*” hoorzitting, omdat de omstandigheden zijn gekend waarin de jongeren zich op die dag bevinden. De bestreden beslissing is onaanvaardbaar en het trekt belangrijke conclusies uit zeer lichte elementen op basis van een “*Minteh*” hoorzitting “*waarvan bekend is dat de omstandigheden gevaarlijk en weinig geloofwaardig zijn.*” Dit is volledig in strijd met de beginselen die aan het horen van een kind ten grondslag liggen.

Over de data en chronologie van de gebeurtenissen die haar broer en zus zijn overkomen, stelt de bestreden beslissing dat verzoekster zich volledig vergist in de data. Verzoekster herinnert eraan dat zij volledig analfabeet is. Uit de bovenvermelde getuigenissen blijkt dat zij grote moeite heeft om zich in de tijd te situeren. Het is uiterst moeilijk voor haar om precieze data te geven, omdat getallen haar niets zeggen (volgens haar leraar en psycholoog). Zij was zeer jong op het ogenblik van de gebeurtenissen (op het ogenblik van de gebeurtenissen van haar zus was verzoekster minder dan 10 jaar oud en op het ogenblik van de gebeurtenissen van haar broer was zij minder dan 13 jaar oud). Wat de dood van haar broer betreft, kan verzoekster, met uitzondering van een fout in de precieze datum, veel informatie verstrekken over de feitelijke gebeurtenissen (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 10). Er worden geen verdere vragen gesteld over de dood van haar broer. Verzoekster is ook zeer specifiek over de omstandigheden (met uitzondering van de data, die ze volledig door elkaar haalt) van de dood van haar zus (*Ibid.*, p. 10-11). Nogmaals zullen haar geen verdere vragen of verzoeken om uitleg of details betreffende haar zus worden gesteld. Er zij ook op gewezen dat, afgezien van de problemen met de data, de bestreden beslissing geen andere motieven vermeldt betreffende de verklaringen die gegeven zijn voor de dood van haar broer en zus. In elk geval lagen deze gebeurtenissen niet ten grondslag aan haar verzoek om internationale bescherming (zij was zeer jong toen deze gebeurtenissen zich voordeden, aangezien zij minder dan 13 jaar oud was ten tijde van de dood van haar broer en minder dan 10 jaar oud ten tijde van de dood van haar zus). Zij kunnen dus niet volstaan om een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Verzoekster vraagt internationale bescherming omwille van de weigering van een gedwongen huwelijk met een lid van Al-Shabaab.

In verband met het huwelijk met een lid van Al-Shabaab, beklemtoont verzoekster dat de bestreden beslissing niet betwist dat verzoekster oorspronkelijk afkomstig is uit Dab'ale in Somalië en dat Al-Shabaab sterk aanwezig was in het dorp. Verzoekster werd uitvoerig ondervraagd over zowel haar dorp als de aanwezigheid van Al-Shabaab en beantwoordde alle vragen volledig. De commissaris-generaal analyseert echter in het geheel niet het risico van een gedwongen huwelijk van een jong Somalisch meisje met een lid van Al-Shabaab. Uit verschillende verslagen blijkt echter dat minderjarige meisjes een extreem hoog risico lopen op een gedwongen huwelijk, met name met leden van Al-Shabaab (verzoekschrift, stukken 10-12). Deze elementen versterken in hoge mate de geloofwaardigheid van verzoekster, vooral omdat zij in staat was het huwelijk van haar zus met een lid van Al-Shabaab vrij gedetailleerd te beschrijven. Zij beschreef ook in detail de aanwezigheid van Al-Shabaab in haar dorp en de manier waarop zij vroeger jonge meisjes dwongen om met hen te trouwen (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 12-14).

De bestreden beslissing trekt geen van de door verzoekster uiteengezette elementen op feitelijk niveau in twijfel.

Er werden geen andere vragen gesteld dan die welke in de bovengenoemde uittreksels zijn opgenomen, ook al is dit het belangrijkste element ter ondersteuning van het verzoek om internationale bescherming.

Op een zeer beknopte manier wordt gesteld dat verzoekster niet geloofwaardig is, gebaseerd op slechts twee beweringen.

Ten eerste, geeft de bestreden beslissing een zuiver waardeoordeel zonder het te baseren op ondersteunende artikelen. Er wordt bijvoorbeeld gesteld dat het “*onwaarschijnlijk*” lijkt dat Al-Shabaab haar een huwelijksaanzoek zou doen zonder te specificeren wie verzoeksters toekomstige echtgenoot zou zijn en haar te waarschuwen voor het bestaan van dit toekomstige huwelijk. Uit het CGVS-interview blijkt niet dat Al-Shabaab haar uitdrukkelijk een aanzoek heeft gedaan. Verzoekster maakt duidelijk dat dit geen aanzoek was, maar een waarschuwing dat zij de huwbare leeftijd had bereikt (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 13). Dit fragment is een voortzetting van de bovengenoemde fragmenten waarin verzoekster uitlegt dat Al-Shabaab het dorp rondging om jonge meisjes van huwbare leeftijd te zoeken. De situatie is dus niet wat de bestreden beslissing in zijn besluit probeert te impliceren. Het is dus niet onaannemelijk dat zij in dit stadium nog niet weet wie haar volgende echtgenoot zal zijn. Dit argument moet worden verworpen, gezien de elementen in het dossier.

Ten tweede, wordt een vermeende tegenstrijdigheid vermeld die geen tegenstrijdigheid is. Volgens de bestreden beslissing verliest verzoekster haar geloofwaardigheid doordat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat haar moeder haar heeft verborgen toen Al-Shabaab langskwam (CGVS-vragenlijst, stuk 7, p. 2), maar dit niet heeft vermeld tijdens het CGVS-interview toen zij haar asiolverhaal aansneed (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 9-10). Ook hier verbergt de commissaris-generaal een hele context. Het gaat hier, ter herinnering, om een kind dat 15 jaar oud was bij aanvang van de procedure en dat een aanzienlijke kwetsbaarheid vertoont waarvan de commissaris-generaal op de hoogte is gesteld. Bij aanvang van de procedure heeft verzoekster geantwoord op de vraag van de beschermingsfunctionaris die haar vroeg of Al-Shabaab ooit bij haar thuis was geweest. Zij antwoordde bevestigend en gaf aan dat toen zij kwamen, haar moeder haar verborg om te voorkomen dat zij zou worden ontvoerd. Tijdens het CGVS-interview ondervraagd over dit element, legde zij zonder aarzelen uit dat Al-Shabaab regelmatig naar het dorp kwam om de kinderen mee te nemen. Zodra ze van tevoren gewaarschuwd waren, verstopten de moeders hun kinderen. Dit gebeurde verschillende keren en verzoekster had de kans om zich te verstoppen. Maar de dag dat Al-Shabaab kwam verklaren dat zij de huwbare leeftijd had bereikt, had verzoekster geen tijd om zich te verbergen. Daarom kondigde Al-Shabaab, die haar die dag zag, aan dat zij oud genoeg was om met een van hun leden te trouwen (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 13). Verzoekster heeft uitgelegd, dat het geen huwelijksaanzoek was, maar een observatie van Al-Shabaab die regelmatig door het dorp toert (zoals verzoekster uitlegt) om te controleren of er jonge meisjes zijn van huwbare leeftijd. Hoogstens kan verzoekster een gebrek aan precisie worden verweten (te wijten aan haar leeftijd en psychologische toestand), maar zeker niet een tegenstrijdigheid die haar in diskrediet brengt.

Uit deze elementen blijkt dus dat de bestreden beslissing verschillende verklaringen van verzoekster heeft misbruikt en verzwegen om te trachten een beslissing tot weigering van haar subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Deze houding moet worden vermeden, vooral als het om een kind gaat. Het verzoekschrift verwijst naar rechtspraak van het EHRM en de Raad om er aan te herinneren dat een “*zo nauwgezet mogelijke*” analyse vereist is, zodra het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven, met inbegrip van het belang van een kind, in het geding is. Dit is een “*versterkte*” zorgplicht. Het cruciale gewicht van het belang van het kind in kwestie moet worden bevestigd, alsmede het belang van een zorgvuldige analyse van de gevolgen van de ten aanzien van het kind door de overheden en rechterlijke instanties genomen beslissingen, die uitdrukkelijk in de schriftelijke motivering moet worden vermeld, hetgeen in deze zaak ontbreekt. Met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, stelt verzoekster dat het beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat de administratie zich zorgvuldig informeert alvorens haar besluiten te nemen en deze naar behoren met redenen omkleden.

Verzoekster besluit als volgt:

*“Ter herinnering, heeft H.:*

- *Talrijke attesten ingediend, waaruit haar malaise blijkt, haar onvermogen om precieze data te geven en haar kwetsbaarheid*
- *Een groot aantal feitelijke gegevens over haar geschiedenis verstrekt zonder dat haar om nadere bijzonderheden/uitleg werd gevraagd*
- *Actuele en internationale documentatie ingediend die haar verhaal staft.*

*Terwijl het CGRA zich baseert :*



- *Op de hoorzitting in Minteh, waarvan de inhoud met de grootste omzichtigheid moet worden behandeld (context van de hoorzitting + kwetsbaarheid van H.)*
- *Hoofdzakelijk op inconsistenties in data betreffende gebeurtenissen die niet aan de oorsprong liggen van H.'s vlucht*
- *Wat de reden voor het verzoek om internationale bescherming betreft, alleen op een ongefundeerd waardeoordeel over een situatie die niet de situatie is die H. ter ondersteuning van haar asielerzoek heeft uiteengezet en één enkele tegenstrijdigheid die geen tegenstrijdigheid is*

*Gelet op deze elementen en op de beginselen die aan de behandeling van de asielerprocedure van een kind ten grondslag liggen (voordeel van de twijfel en het voorzorgsbeginsel en versterkte controle), moet aan H. de vluchtelingenstatus of, op zijn minst, de subsidiaire bescherming worden verleend.”*

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift volgende stukken:

- Getuigschrift van verzoeksters voogd M. COLS van 5 november 2021 (stuk 3);
- Attest van haar klinisch psycholoog M. de Kerchove van 26 oktober 2021 (stuk 4);
- Getuigschrift van haar klastitularis en leerkracht Frans G. GILLARD van 15 november 2021 (stuk 5);
- Getuigschrift van de adjunct-directeur van haar school F. FALMAGNE van 10 november 2021 (stuk 6);
- Getuigschrift van haar sociaal assistent N. VAN MELLAERT van 8 november 2021 (stuk 7);
- Getuigschrift van haar klastitularis S. PIRLOT van 8 november 2021 (stuk 8);
- Informatie over de wijziging van opvangplaats (stuk 9);
- EASO-rapport “*Somalia Targeted Profiles*” van september 2021 (stuk 10);
- Informatie van Refugee Documentation Centre (Ierland) van 14 februari 2018 (stuk 11);
- Rapport “*Married in the Shadows: The Wives of al-Shabaab*” van O.M. STERN van juni 2020 (stuk 12).

2.1.3. In een nota met opmerkingen zet de commissaris-generaal uiteen dat geen gegrond middel werd aangevoerd. Hij licht toe als volgt:

*“2.2 Verweerder merkt voorafgaandelijk op dat artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen rechtstreekse werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de schending ervan niet dienstig kan worden aangevoerd.*

*Aangaande de verwijzing in het verzoekschrift naar het artikel 20 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepalingen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekende partij toont dit in casu evenwel niet aan. Zij kan derhalve de schending van het artikel 20 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.*

*De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is mutatis mutandis gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7). Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). De toetsing of verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van de beslissing, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is (RvV, nr. 132 832 van 5 november 2014).*

*In de mate dat verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient bijgevolg te worden benadrukt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.*

2.3 Aangaande de verwijzing naar artikel 22 bis van de GW wordt tevens opgemerkt dat hoewel het hoger belang van het kind krachtens artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, een loutere verwijzing naar dit hoger belang echter niet kan volstaan om in

hoofde van verzoekende partij het bestaan van een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Het gegeven dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvV, nr. 208 627 van 3 september 2018).

2.4 Verzoekende partij is het niet eens met de bestreden beslissing en vraagt in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus.

2.5 De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Deze beslissing is gebaseerd op de vaststelling dat (i) verzoekende partij de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden over een kernelement van haar identiteit, nl haar familieleden (met name het niet vermelden van haar overleden broer en zus en het verblijf van haar ooms in Nederland – fiche Minteh p.3) (ii) verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat haar broer gedood werd door Alshabaab in 2017 terwijl zij voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar broer gedood werd in 2019 (iii) verzoekende partij voor de dienst vreemdelingenzaken verklaarde dat haar zus 5 jaar geleden stierf nadat ze als minderjarige werd uitgehuwelijkt aan een lid van alshabaab (vragenlijst CGVS ) terwijl ze tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat haar zus in 2019 en ze meerderjarig was op het ogenblik van haar huwelijk (iv) verzoekende partij haar verklaringen dat haar zus tot 19 jarige leeftijd uit handen kon blijven van AS kon niet consistent is met haar bewering dat de huwbare leeftijd van alle meisjes vijftien à zestien jaar is (v) het niet aannemelijk is dat AS een huwelijksvoorstel doet zonder duidelijk te verschaffen aangaande de persoon met wie ze zou huwen noch dat ze haar waarschuwd dat ze haar gingen uithuwelijken (vi) verzoekende partij in de vragenlijst van het CGVS verklaarde dat haar moeder haar had verstoepd terwijl zij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS –na confrontatie met dit element - zij dit ontkende (vii) uit het psychologisch attest geen cognitieve problemen kunnen worden vastgesteld en het attest geen diagnose of pathologie omvat. Voorts oordeelt de commissaris-generaal dat er bijzondere procedurele noden konden vastgesteld worden in hoofde van verzoekende partij. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aangaande de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet oordeelt de commissaris-generaal dat er in Moghadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan dat verzoekende partij door haar loutere aanwezigheid een reëel risico loopt. Verzoekende partij haar psychische problemen niet bestempeld kunnen worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat verzoekende partij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

*Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.*

*Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoekende partij louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht (RvV, nr. 95 319 van 17 januari 2013; RvV nr. 190 530 van 8 augustus 2017). De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvV nr. 206 244 van 28 juni 2018).*

*Gelet op het geheel van de voormelde vaststellingen, die allen steun vinden in het administratief dossier, is verwerende partij van oordeel dat de Commissaris-generaal terecht tot de conclusie is gekomen dat er in hoofde van verzoekende partij geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Verweerder benadrukt dat de Commissaris-generaal over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de verzoekende partij in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekende partij toont in haar verzoekschrift weliswaar aan dat zij het niet eens is met de appreciatie door de commissaris-generaal, maar zij toont geenszins aan dat de Commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming.*

*2.5.1 Verzoekende partij wijst op de weinig gemotiveerde inhoud en op inadequate wijze van de beslissing met name het herhaald gebruik van de inhoud van de Minteh hoorzitting, het aandringen op gebeurtenissen die niet rechtstreeks verband houden met het VIB en een niet onderbouwd waardeoordeel over een situatie die niet de situatie is zoals uiteengezet door verzoekende partij. Verzoekende partij benadrukt haar jonge leeftijd dewelke een bijzondere voorzichtigheid vereist bij de behandeling van haar VIB in het algemeen en haar verklaringen in het bijzonder. Zij verwijst vervolgens naar artikel 20(3) van de kwalificatierichtlijn 2011/95 EU met betrekking tot de specifieke situaties van kwetsbare personen en dringt erop aan dat in casu de toepassing van het begrip 'voordeel van de twijfel' in ruime zin wordt toegepast. Verzoekende partij meent dat hoewel geoordeeld werd dat bijzondere maatregelen noodzakelijk werden geacht hiermee geen rekening werd gehouden in de beslissing. In dit kader verwijst zij naar een arrest aan van de RvV van 6 december 2007 waarin geoordeeld werd dat tijdens het persoonlijk onderhoud weliswaar rekening werd gehouden met de leeftijd van betrokkene maar dat dit niet het geval was voor de motivering van de beslissing.*

*2.5.1.1 Verwerende partij merkt vooreerst op dat verzoekende partij beaamt dat tijdens het persoonlijk onderhoud wel degelijk rekening werd gehouden met haar persoonlijke omstandigheden zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing aangaande de procedurele noden.*

*2.5.1.2 Waar verzoekende partij aanhaalt dat de bestreden beslissing weinig gemotiveerd is benadrukt verwerende partij dat de motiveringsplicht niet vereist dat alle elementen van het administratief dossier ook door de commissaris-generaal in zijn beslissing moeten worden opgenomen. De motiveringsplicht vereist enkel dat de beslissing, in casu de weigering van het verzoek om internationale bescherming, met motieven wordt omkleed. Het volstaat dus dat de commissaris-generaal alle objectieve gegevens nagaat die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen (naar analogie RvV, nr. 198 506 van 24 januari 2018).*

*Verwerende partij benadrukt dat de commissaris-generaal over de mogelijkheid beschikt om, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de verzoekende partij om internationale bescherming zich bevindt, alle gegevens te onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat er een waardeoordeel wordt gevormd over een situatie die niet de hare is die zij terondersteuning van haar asielaas heeft uiteengezet. Voorts merkt verwerende partij op dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht er dient rekening te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoekende partij het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren (naar analogie RvV, nr. 213 384 van 3 december 2018).*

*2.5.1.3 Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift kritiek uit op het herhaald gebruik van de fiche nietbegeleide minderjarige vreemdeling (hierna: fiche NBMV) ingevuld door het bureau MINTEH, dient er vooreerst op gewezen dat er prima facie in het administratief dossier, noch in het rechtsplegingsdossier enig element voorhanden is waaruit zou kunnen blijken dat de in deze fiche opgenomen verklaringen van verzoekende partij onjuist zouden zijn weergegeven. Verzoekende partij gaat eraan voorbij dat in het*

kader van dit onderhoud gepeild werd naar de redenen van haar vertrek uit haar land van herkomst zodat wel degelijk kan worden verwacht dat zij deze uiteenzet.

2.5.1.4 Waar verzoekende partij meent dat, gezien haar minderjarigheid, de bewijslast soepel dient te worden toegepast en hierbij in voorkomend geval een brede toepassing van het voordeel van de twijfel op zijn plaats is, benadrukt verwerende partij dat de minderjarigheid van verzoekende partij haar niet ontslaat van de plicht tot medewerking die op elke verzoeker om internationale bescherming rust. Verwerende partij heeft begrip voor het feit dat verzoekende partij traumatische ervaringen heeft opgelopen en is er zich van bewust dat alsook de onzekerheid waarin een jonge verzoeker om internationale bescherming zich bevindt leidt tot problematisch gedrag. Verzoekende partij heeft er evenwel alle belang bij om de asielinstanties de waarheid te vertellen betreffende haar profiel alsook de redenen die haar ertoe gebracht hebben haar land van herkomst te verlaten. Wanneer echter zoals in casu de gegevens en elementen die door de minderjarige worden aangebracht ongeloofwaardig zijn en de verklaringen die verzoekende partij aflegt met betrekking tot haar levensomstandigheden en directe leefwereld in zijn geheel genomen ongeloofwaardig overkomen, kunnen de asielinstanties enkel vaststellen dat verzoekende partij geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt. Gelet op het geheel van bovenstaande overwegingen heeft verzoekende partij niet voldaan aan de op haar rustende bewijslast, zelfs indien rekening wordt gehouden met haar minderjarigheid (naar analogie RvV, nr. 208 486 van 30 augustus 2018).

2.6 Waar verzoekende partij bij haar verzoekschrift verschillende getuigschriften voegt van haar voogd; haar maatschappelijk medewerkster; haar klastitularis en nog andere verklaringen van personen van haar school wijst verwerende partij op het gesolliciteerd karakter van deze getuigenissen. Waar de voogd in haar getuigschrift stelt dat het belangrijkste van het relaas van verzoekende partij niet behandeld werd wijst verwerende partij erop dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal werd gehoord in aanwezigheid van haar voogd en haar raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren, de voogd heeft geen opmerkingen gemaakt over hetgeen wat zij nu voorhoudt. Het post factum verklaren dat het "belangrijkste" van het relaas van verzoekende partij niet werd behandeld is dan ook niet ernstig. Betreffende de andere bijgebrachte getuigenisattesten is verweerder de mening toegedaan dat deze getuigenissen duidelijk ten behoeve van verzoekende partij werden opgemaakt en bijgevolg enige objectieve bewijswaarde missen. Immers bemerkt verweerder dat, hoewel getuigenissen van kennissen, personen die haar begeleiden een nuttig instrument kunnen zijn ter ondersteuning van een geloofwaardig bevonden relaas – wat in casu niet aan de orde is – de inhoud ervan niet noodzakelijk onweerlegbaar is gezien de hoge mate van subjectiviteit van dergelijke bronnen.

2.7 Verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift een tweede psychologisch attest opgemaakt door dezelfde klinisch psycholoog (attestation de suivi psychologique) op 26 oktober 2021 (stuk 7).

2.7.1 Verwerende partij merkt vooreerst op dat het psychologisch attest van 26 oktober 2021 gevoegd aan het verzoekschrift en waarvan de inhoud gedeeltelijk wordt hernomen van het vorige psychologisch attest van 26 augustus 2021, werd opgesteld nadat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing enkele terechte vaststellingen deed met betrekking tot het (vorige) psychologisch attest met name dat er niet kon worden uit afgeleid dat zij daadwerkelijke cognitieve problemen heeft en er evenmin een diagnose of pathologie wordt vastgesteld.

2.7.2 Waaruit verder uit het psychologisch rapport van 26 oktober 2021 blijkt dat verzoekende partij onder andere te kampen heeft met loskoppeling van emoties en dit een symptoom is van dissociatie dat wijst op de aanwezigheid van gecumuleerde trauma's; paniekaanvallen met momenten van depersonalisatie; isolement; angst gelieerd aan het verlies van haar familie; slaapproblemen en nachtmerries merkt verweerder op dat het feit dat verzoekende partij met psychische moeilijkheden te kampen heeft niet betwijfeld wordt en betreurenswaardig is.

Verwerende partij stelt echter vast en benadrukt dat psychologische verslagen en attesten geen sluitend bewijs zijn voor de oorzaak en omstandigheden van de vastgestelde psychologische problemen. Uit het psychologisch attest blijkt dat onder meer verwezen wordt naar de verklaringen van verzoekende partij ter zake. Zoals hoger aangehaald zijn verzoekende partij haar verklaringen niet geloofwaardig. In deze benadrukt verwerende partij dat het niet is omdat het psychologisch verslag verwijst naar verzoekende partij haar verklaringen ("nous observons qu'H. est complètement déconnectée de ses émotions, elle aborde par bribes des sujets très douloureux comme la perte de sa famille, ... l'évocation et les souvenirs de ces traumatismes pour H. portent en eux même une menace de reviviscence et d'insupportable, ... elle nous fait part de trouble du sommeil, elle explique qu'elle ne dort que 2 à 3 heures par nuit et fait des cauchemars la même thématique ; elle explique aussi être envahie par des pensées récurrents au sujet de son passé et de sa famille ; elle dit aussi qu'elle ne sait plus faire confiance aux autres") (vrije vertaling : "we zien dat H. volledig is losgekoppeld van haar emoties, ze neemt in flarden zeer pijnlijke onderwerpen

aan zoals het verlies van haar familie, ... het oproepen en herinneringen aan deze trauma's voor H. dragen in zich een dreiging van opwekking en ondraaglijk, ...ze vertelt over haar slaapstoornis, ze legt uit dat ze maar 2 tot 3 uur per nacht slaapt en nachtmerries heeft over hetzelfde onderwerp; ze legt ook uit dat ze wordt overvallen door terugkerende gedachten over haar verleden en haar familie; ze zegt ook dat ze niet meer weet hoe ze anderen moet vertrouwen"), dat dit ook zou impliceren dat hieruit een exclusief causaal verband met haar asielrelaas, zoals aangehaald voor de asielinstanties, kan worden afgeleid, noch dat dit de waarachtigheid van de beweerde vervolging zou kunnen aantonen gezien de psycholoog enkel de verklaringen citeert zoals deze werden medegedeeld door verzoekende partij.

Volledigheidshalve merkt verweerder op dat uit voormeld psychologisch attest, daar gelaten de diagnose of medische vaststellingen die erin vervat zijn, evenmin kan blijken dat haar psychische problematiek het normale verloop van de asielprocedure van verzoekende partij op enigerlei wijze zou hebben gehypothekerd of in het gedrang zou hebben gebracht. Verweerder ontwaart geen concrete indicaties waaruit zou kunnen blijken dat verzoekende partij niet op volwaardige wijze heeft kunnen deelnemen aan haar procedure of zou zijn beperkt in haar mogelijkheden om haar motieven op vrije, zelfstandige en functionele wijze uiteen te zetten.

Waar in het psychologisch attest te lezen valt : "[...en psycho traumatologie, cette déconnection est un symptôme que nous connaissons sous le thème de dissociation...][C'est un mécanisme de défense psychique présent chez H. et qui a comme conséquence qu' H. a des difficultés à relater son vécu de manière cohérente, précise et à se situer dans le temps]" (vrije vertaling : "Dit is een psychisch verdedigingsmechanisme dat bij H. aanwezig is en dat ertoe leidt dat H. moeite heeft om haar ervaring op een coherente en nauwkeurige manier te vertellen en om zichzelf in de tijd te situeren") wijst verwerende partij dat verzoekende partij in haar verzoekschrift (p.10-15) nochtans stelt dat zij - met uitzondering van een fout in de tijdstippen – veel gedetailleerd informatie kon verstrekken over de feitelijke gebeurtenissen in verband met haar overleden broer, zus en haar eigen problemen met Al Shabaab. Dit strookt dan ook niet met het beeld van verzoekende partij zoals omschreven in de voormelde passage in het psychologisch verslag, waaruit blijkt dat zij omwille van traumatische ervaringen geen coherent en nauwkeurig relaas kan vertellen, vindt dan ook geen weerslag in de notities van het persoonlijk onderhoud, noch in het verzoekschrift. (naar analogie RvV, nr. 179 412 van 14 december 2016).

Verweerder stelt nog vast dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming niet bij de psycholoog of arts ligt maar bij de asielinstanties en beroepsinstanties die hiertoe wettelijk verplicht zijn. Een psychologisch rapport kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel (naar analogie RvV, nr. 198 862 van 29 januari 2018).

2.8 Waar verzoekende partij erop wijst dat het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 6 december 2007 inzake relevant is, benadrukt verweerder, dat in lijn met vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State, dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht op eigen merites en het desgevallend aan verzoekende partij toekomt om aan te tonen dat zij zich in dezelfde situatie zou bevinden als de personen die het onderwerp van de rechtspraak waarnaar wordt verwezen in het verzoekschrift, hebben uitgemaakt; quod non.

2.9 Verzoekende partij verwijst naar de hoorzitting Minteh genoemd, die plaats vindt voordat de niet-begeleide minderjarige een voogd of advocaat heeft gezien. Verzoekende partij begreep niet dat zij ook haar overleden broers en zusters moest vermelden. Zij verwijst naar nr 17 van de vragenlijst van het CGVS waarbij expliciet wordt gevraagd naar alle broers en zussen (inclusief de overleden). Zij stelt verder dat zij in de fiche vermeldde dat er nog enkele nonkels (broers van de moeder) in Nederland verblijven. Zij stelt dat omdat de formulering in de voorwaardelijke tijd staat, zij aarzelend stond ten aanzien van haar antwoord. Zij wijst op de geringe geloofwaardigheid die normaliter wordt gehecht tijdens dit gehoor.

2.9.1 Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift kritiek uit op het gebruik van de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling (hierna: fiche NBMV) ingevuld door het bureau MINTEH, herhaalt verwerende partij dat er vooreerst dient op gewezen dat er prima facie in het administratief dossier, noch in het rechtsplegingsdossier enig element voorhanden is waaruit zou kunnen blijken dat de in deze fiche opgenomen verklaringen van verzoekende partij onjuist zouden zijn weergegeven.

2.9.2 Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift erop wijst dat de fiche niet-begeleide minderjarige (Minteh) niet expliciet vermeld dat zij ook de overleden broers en zus diende te vermelden en dit in tegenstelling tot de vragenlijst van het CGVS (punt 17), gaat verzoekende partij eraan voorbij dat in het kader van het onderhoud Minteh gepeild werd naar de reden(en) van haar vertrek uit haar land van herkomst zodat wel degelijk kan worden verwacht dat zij het overlijden van haar broer en zus zou melden daar deze een onmiskenbaar deel uitmaken van de kernaspecten van haar relaas. Gelet op het feit dat haar zus gehuwd was met een lid van Al Shabaab en haar problemen met deze persoon en haar broer

(vermoedelijk) vermoord werd door AS is redelijk te verwachten dat verzoekende partij dit overlijden had meegedeeld bij de cel MINTEH, quod non.

Indien verzoekende partij wenst aan te tonen dat hetgeen neergeschreven staat in de fiche NBMV niet overeenstemt met haar werkelijke gezegden of bedoelde, staat het haar vrij om dit te doen. Zij dient dit echter te doen aan de hand van concrete en pertinente gegevens en het volstaat geenszins om op algemene wijze te beweren dat dit niet zo zou zijn. Verzoekende partij slaagt er evenwel niet in dergelijke concrete en pertinente gegevens aan te voeren. Haar argumenten dat zij bij het invullen van de fiche niet werd bijgestaan door een advocaat of voogd; aan zulk document geringe geloofwaardigheid wordt gehecht; het uiterst zeldzaam is dat het CGVS zich baseert op elementen van de hoorzitting Minteh; haar "voorwaardelijke" uitdrukking dat enkele ooms in Nederland verblijven en dat haar verklaringen op het CGVS niet werden voorgelezen, toont niet aan dat de weergave van haar verklaringen in deze fiche onjuist zou zijn. De vaststelling dat verzoekende partij bij het Bureau Minteh totaal andere verklaringen aflegt dan hetgeen zij later tijdens haar asielprocedure voorhoudt, doet reeds ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden problemen. Verzoekende partij haar verweer doet aldus geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen met betrekking tot haar tegenstrijdige verklaringen aangaande de verblijfplaats van haar ooms en tantes en het niet vermelden van het overlijden van haar broer en zus bij het Bureau Minteh.

2.9.3 Waar verzoekende partij erop wijst dat zij volledig analfabeet is, zij grote moeite heeft om zich in de tijd te situeren en zij zeer jong was op het ogenblik van de gebeurtenis en zij met uitzondering van een fout in de precieze datum van het overlijden van haar broer en zus, veel informatie kon geven over de feitelijke gebeurtenissen met betrekking tot haar broer en haar zus, meent verwerende partij dat dergelijk verweer geenszins kan volstaan teneinde de vastgestelde tegenstrijdigheden met betrekking tot de datum van overlijden van broer en zus, die steun vinden in het administratief dossier, in een ander daglicht te stellen (naar analogie RvV, nr. 211 881 van 5 november 2018). Van verzoekende partij, analfabeet en jong iemand op het ogenblik van de feiten en die zelf verklaart dat zij gedetailleerde en omstandige verklaringen heeft afgelegd over de gebeurtenissen van haarzelf, broer en zus kan ook verwacht worden dat zij belangrijke gebeurtenissen naar "tijd" kan situeren vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring en het lange tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben (naar analogie RvV, nr. 205 766 van 22 juni 2018). Verweerder benadrukt dat de beslissing van een persoon om zijn land van herkomst te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag dan ook worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van het verzoek om internationale bescherming. Ook van een minderjarige persoon die geen opleiding heeft genoten kan worden verwacht dat hij duidelijke, volledige, geloofwaardige en doorleefde verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, hetgeen in casu niet het geval is zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing (naar analogie RvV, nr. 121990 van 31 maart 2014).

2.9.4 Daar waar verzoekende partij de tegenstrijdigheid wat betreft het feit of zij al dan niet verborgen werd door haar moeder bij de komst van Al Shabaab ontkent en volhardt in haar versie/eigen interpretatie en hiervoor verwijst naar enkele passages van het persoonlijk onderhoud in het verzoekschrift, stelt verweerder vast dat dergelijk verweer geenszins kan volstaan teneinde de voornoemde tegenstrijdigheid, die steun vindt in het administratief dossier, in een ander daglicht te stellen (naar analogie RvV, nr. 211 881 van 5 november 2018).

2.9.5 Voor het overige stelt verwerende partij vast dat verzoekende partij zich beperkt tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken van de bevindingen van de Commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

3.1 Waar verzoekende partij nog stelt dat het CGVS niet overgaat tot een analyse van risico van een gedwongen huwelijk van een jong Somalisch meisje met een lid van Alshabaab en verwijst naar verschillende rapporten antwoordt verwerende partij dat de commissaris-generaal geen enkel geloof hecht aan het asielaars van verzoekende partij.

De verwijzingen naar deze rapporten is bijgevolg niet relevant en volstaan geenszins om in hoofde van verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico aan te tonen.

3.2 Waar verzoekende partij verwijst naar verschillende arresten van het EHRM en erop wijst dat een nauwgezet mogelijke “analyse” vereist is, zodra het recht op eerbiediging van het privéleven met inbegrip van het belang van een kind, in het geding is en dit een versterkte zorgplicht is wijst verwerende partij er vooreerst op dat hoewel het hoger belang van het kind krachtens artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, een loutere verwijzing naar dit hoger belang echter niet volstaan om in hoofde van verzoekende partij het bestaan van een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Het gegeven dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvV, nr. 208 627 van 3 september 2018). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling zou erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus zou toekennen. De afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dient beoordeeld te worden binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming. Het concept van het “belang van het kind” is in die zin niet absoluut, zoals ook de Raad van State aanhaalde in haar arrest nr. 223 630 van 29 mei 2013: “Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus”. (RvV, nr. 241 156 van 17 september 2020).

4.1 Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is verweerder van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekende partij haar beweerde problemen, zodat zij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel. Immers, de Commissaris-generaal heeft de door verzoekende partij voorgehouden vervolging terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen waardoor er in casu geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

5.1 Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar voogd en advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somali machtig is. Verwerende partij stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partij en op alle dienstige stukken.

6.1 Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.”

2.1.4. In een aanvullende nota van 10 februari 2022 verwijst verzoekster naar de veiligheidssituatie in het district Daynille, dat behoort tot Mogadishu op basis van het EASO-rapport “Somalia Security Situation” van september 2021. Daarnaast volhardt zij in de uiteenzetting zoals zij heeft gegeven over (1) het attest van haar klinisch psycholoog M. de Kerchove van 26 oktober 2021, (2) de gebeurtenissen die haar broer en zus zijn overkomen en (3) de “Minteh” hoorzitting. Tot slot wenst verzoekster dat haar dossier in zijn geheel wordt geanalyseerd en dat rekening wordt gehouden met haar leeftijd, het onbetwistbare gevoel van onbehagen verbonden met een zeer belangrijk trauma, de positie van terugtrekking en afsluiting van de ander, de beschrijving van de ondervonden feiten, haar analfabetisme en begripsproblemen, de onveiligheid in haar regio van herkomst, de aanwezigheid van Al-Shabaab en het risico op gedwongen huwelijk en excisie.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekster geschonden acht, laat niet toe om vast te stellen dat zij een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoekster wordt bijgetreden dat het gebruik van de fiche "*Minteh*" onzorgvuldig is gebeurd. In de nota met opmerkingen argumenteert de commissaris-generaal dat de in deze fiche opgenomen verklaringen van verzoekster juist zijn weergegeven en dat er in het kader van dit onderhoud werd gepeild naar de redenen van haar vertrek uit haar land van herkomst, zodat van haar wel degelijk kan worden verwacht dat zij deze uiteenzet. Uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar bij het invullen van de fiche "*Minteh*" de redenen voor het verzoek om internationale bescherming niet heeft bevraagd (Interne nota / telefonische mededeling van attaché T. WILLEKENS van 25 augustus 2020, stuk 7). Verzoekster heeft haar verklaringen aangevuld, wat werd weergegeven als volgt: "*Al-Shabaab eiste dat betrokkene met een strijder trouwde. Daarnaast heeft de beweging haar broer vermoord en haar zus gedwongen meegenomen. Ze had vrees om gedood te worden door Al-Shabaab na verschillende doodsb bedreigingen.*"

Het loutere feit dat verzoekster haar overleden broer en zus niet vermeldde, kan haar aldus niet worden verweten. Minstens wordt het verzoekschrift bijgetreden dat verzoekster ze telkens zal vermelden, zodra zij de betekenis van de vraag heeft begrepen.

De Raad stelt eveneens vast dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal op geen enkel moment wordt geconfronteerd met het bestaan van haar ooms (broers van haar moeder) die in Nederland zouden wonen (fiche "*Minteh*", p. 3), terwijl zij werd bevraagd over haar familie en aangaf dat er familieleden in Mogadishu en de provinciehoofdsteden in Somalië zouden wonen (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 7-8). Evenmin werd haar gevraagd naar de grootvader langs vaderszijde die zij vermeldde in de DVZ-verklaring van 21 januari 2021 (DVZ-verklaring, stuk 7, p. 10). Verzoekster houdt tot op heden vol dat zij geen contact zou hebben met haar gezin of familie(leden), terwijl het bestaan ervan niet wordt ontkend en zij wisselende verklaringen aflegt over haar familiaal netwerk. Verzoekster die behoort tot een grote clan, namelijk Abgal, werd door een smokkelaar die haar moeder heeft geregeld en waarvoor zij 17 000 EUR of USD heeft betaald tot in België gebracht (DVZ-verklaring, stuk 7, p. 11), wat betekent dat zij door haar familie wordt gesteund. Verzoekster dient verder duidelijkheid te verschaffen over het contact met haar netwerk van relevante familieleden, zowel in Europa als in Somalië.

Het gegeven dat verzoekster "*volledig analfabeet is*" is niet aannemelijk, aangezien verzoekster van bij aanvang van de procedure haar naam duidelijk kan schrijven op de verschillende documenten die zij ondertekende (Dossier overgemaakt aan CGVS, stuk 7). Bovendien vertelt verzoekster over de leeftijden waarop haar broer en zus werden gevisieerd door Al-Shabaab en kan zij aangeven dat haar zus toen minderjarig was (*Ibid.*, CGVS-vragenlijst). Dit zijn duidelijk aanwijzingen, samen met haar verklaringen dat zij naar de koranschool ging, dat verzoekster niet "*volledig analfabeet is*". Aldus kan van verzoekster minstens worden verwacht dat zij kan aangeven wanneer haar broer en zus zouden zijn overleden, terwijl uit haar afgelegde verklaringen blijkt dat zij hierover tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

De redenen waarom verzoekster haar verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, namelijk haar vrees voor een gedwongen huwelijk met een lid van Al-Shabaab, dient verder te worden onderzocht. De in de bestreden beslissing opgenomen motivering ligt in de lijn van bovenstaande vaststellingen, zodat het onderzoek onzorgvuldig en onvolledig is gebeurd.

De Raad stelt in navolging van de partijen vast dat de getuigenissen en verklaringen van verschillende personen uit verzoeksters (school)omgeving uiteraard een gesolliciteerd karakter hebben, maar treedt *in casu* verzoekster bij dat dit geen afbreuk doet aan de mogelijke waarachtigheid van de getuigenverklaringen.

Wanneer deze documenten worden beoordeeld op hun inhoud, wat niet gebeurde in de nota met opmerkingen, besluit de Raad dat, in dit specifieke geval, rekening houdend met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoekster, verzoekster bijzonder geïsoleerd was en zeer grote



moeite heeft om zaken te begrijpen en zichzelf uit te drukken, zodat de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas thans niet kan worden bevestigd, noch hervormd zonder bijkomend onderzoek.

Essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing, zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

De bestreden beslissing wordt vernietigd in toepassing van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 oktober 2021 wordt vernietigd.

### **Artikel 2**

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP